

FONÁK

Elbolondít, ha csikorgó éj
Mutatja vicsori fogsorát.
Ablak alatt zümmög a mély.
Kapóra jön a félhomály.

A szív körött pár kósza lepke
Méregeti a tű fokát:
Ha a világ neon lenne,
Melengetne a hű fonák.

Felkel a vonzó ellentét,
A hajnal, és hozza ostorát,
Ide szóz, oda szóz, szerteszét,
Kiakad tőle a szeizmográf.

Így váltja egymást napra nap,
Úr és úrhatnám – két bolond.
Ki vagyok én, ki nem te vagy?
Talp alá por jár, vagy porond.

KÚT

Leengeded a vödört
Le a mellkasodba
Fent nyikorog a csiga
Úgy ereszkedik a mélybe
Jó zománcos vödör
Sokat járt a kútra el nem törik
Pedig olykor kapott a szájra
Amit sosem csukott be

Mikor már csordultig telt vízzel
De a víz mindig friss volt
Szinte jeges mintha
A föld magja nem is vörös
Nem is izzó nem is alvadó krém
Hűvös mint a közöny
Nemes mint a kékvér

Nézz le a mélybe
Ütközik a vödör
Visszhangos fröcskölés kúszik
Az aknán a felszínre
Szembecsap hűvös szellő
Végtelen sötét néz vissza
Eltűnt a vödör megtelik
A kötél dob újra forog
Lassan hogy foszlani kezd a fonál
Lassan ahogy éberem töltött éjszaka
Nyomorgatja a testet
Aztán felér a vödör
Nehezen billegve
Ki-kicsap a színen táncoló víz
Jó hideg szinte jeges
Homlokodról verejtékcsepp indul
Igencsak nehéz volt kiásni
Körös-körül kikövezni
Kis tetőt fölé
Hogy a por a kosz a föld
Ne hulljon bele
Meríts a vödörből
Lábat mosni arcot mosni
Ha már sikerült felhúzni
Mi van a kezében
Fekete föld
Fekete föld pihen a vödörben

SCI-FI

Bágyadt kora este volt, mikor tekintetemet
hosszan magára hagytam,
menjen, legeltesse a szemét
a szürkésfehér felhőtömbökön.
És akkor tetten értem az ezüstösen világító
gombostűfejnyi pacákat.
Először az égboltot népesítették be,
majd jobbra pillantottam,
majd balra pillantottam,
és megint jobbra,
és megint balra.
A pacák is futottak erre-arra.
Mebolydult hangyaboly lett a domb,
a házak, a víztorony,
arrébb a feltúrt pályaudvar.
És szaporodtak, sokasodtak,
birtokba vettek eget, földet,
uralkodtak minden mozgón
és mozdulatlanon.
Én meg csak bámultam ezt a szöszös képet.
Porzott az inamba száradt bátorság.
Összekotortam belőle egy marékra valót –
hordhatnám a hajamban is,
mint egy újragondolt Sámson.

Le lehet élni az életet pislogás nélkül.
Most jobbra pillantok,
most balra pillantok.
A lemenő nap sugarai jól elkapott szögből
átvilágítják a lényeket.
Kósza hópelyheket dobál a szél.
Itt állok, a valóságtól szemhunyasnyira.